

"Inimelu vastuslood"

KÜLM JÕGI I

Vaikust on kolme sorti. Esimene neist on vaikus, mis tekib siis, kui inimesi täis ruum korraga vaikseks jääb. Teine vaikus on liik kätkel endas sisemist vaikust. See esineb siis, kui inimeste mõttepööris äkitselt vaibub. Kolmas, kõige haruldasem vaikus on liik, kannab endas inimkonna süüd. Seda tunnevad üksnes need, kes on teinud, midagi väga halba ning kes on oma ekrimust mäistunud, kuid teavad, et parandada seda enam ei saa.

Selles Veneetsia väikeses korteris oli kõiki kolme liiki vaikust. Neid kolme tajusid ka ruumis istuvad mehed.

Nad käisid siin iga aasta. Teatud kumpaarval. Veel kardagi polnud nad tulemata jätnud. Kuigi veel nad ei teadnud, et see jääb nende viimaseks korrald.

Esimene neist oli klanitud välimusega. Esimene sõna, mis teda vaadates pähe tuli, oli "hall". Ehk oli see ta halli riietuse, juuste ja silmade järgi. Või ehk hoopiski tema morni ilme järgi, mis paistis teda alati saatvat.

Teine oli kodutu. Seda võis kohe näha tema lapitud, kulunud riiete järgi ning ta pikкод puhmas juuste ja habeme järgi. Mehe kallim vara-punastest puidust akordion-lebas hoolikalt varasse nahkkasti lukustatuna ta jalge ees. Kodutu silmad olid alkoholist hägused.

Kumbki neist ei paistnud välja teguvat tugevust kopitus lõhnast ega hallitusest seintel. Samas tundusid mõlemad ka mingis muus maailmas viibivat.

"Mis me nüüd teeme?" küsis hall mees jõrsult, kõhkuudes vaikuse ning rehides nad jõhkralt tagasi reaalsusse.

Hulkuri raputas aeglaselt pead. "Mida me ikka enam teha saame? Täan nüüd ju surinud. Kumbki meist peab oma eluga edasi minema." Kas tööpooldest oli mehe silmades pisarad? Kahetsusest! Pärast kõike seda, mida ta teinud oli?

Halli mehe pea jõnksatas ülesse ja ta põrnitas teravalt oma vastas istuvat meest.

"Kas sa kahetsed?"

Hulkuri pilk oli põrandal.

"Kas sina kahetsed?" mees raputas pead, enne kui teine talle vastata jõudis. "Me oleme inimesed. Meis on peidus nii hea kui halb."

Tavaliselt oleks hall mees selle peale midagi teravat nähvanud, kuid mitte seekord.

"Mina kahetsen," sõnas ta vaikelt. "Olen teinud seda kava. Juba sellest ajast peale, kui ta põgenes."

Hulkuri silmad vajusid kinni. "Ka mina kahetsen, kuid ma ei mäleta, mis ajast. Oli see hetk, kui ta hakkas hulluks minema? Või hoopis siis, kui ma mõistsin, et elu on pihta? Kas sa oled kunagi mõelnud, et...?" Hulkuri jäi vaik.

Hall mees kummardus lähemale: "Mõelnud mida?"

"Mõelnud, et tegelikult on inimesed suurimal määral kiskjad? Me suudame vaadata teiste olendite piinu, kalgilt, midagi ette võtmata ja vaid hetkega hü-